

ZUZANA HARTMANOVÁ

BOUŘNÝ ÚSVIT

Krasy apokalypsy

KNIHA TŘETÍ

Host

Zuzana Hartmanová, 2022

Cover illustration © Vít Burda, 2022

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2022 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1441-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-1442-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1443-4 (MobiPocket)

Kapitola pruní

Vesper netušila, jak se dostala zpět do Tiliina domu. Nedokázala si vybavit nic poté, co omdlela na náměstí. Nevníkala, jak ji Aruala celou cestu podepírala a snažila se ji uchlácholit planými slovy. Byla v šoku. Bez sebemenšího náznaku vůle se nechala odvést uličkami pryč.

Garifova křídla. Jeho nádherná, majestátní křídla, kterých se ještě před pár dny dotýkala, se válela na dláždění jako odpadky. Při té vzpomínce se jí vzbouřil žaludek, a kdyby Aruala včas nezareagovala, pozvracela by si šaty.

Až když ji usadily na pohovku u Tilie doma a starší žena jí přinesla příkrývku, začaly se Vesper po tvářích řínout slzy.

Aruala Vesper neznala tak dobře, aby dokázala odhadnout její reakce nebo pohnutky, ale měla za to, že je to cynická a sobecká bytost. Nedivila se tomu — s tím vším, co měla podle všeho za sebou —, ani ji za to nesoudila. Brala to jako holý fakt. Proto ji zaskočilo, když Vesper omdlela. Tohle nebyla žádná přetvářka nebo předem vypočítaná hra, ale skutečnost, kdy její vědomí tváří v tvář hrůze jednoduše kapitulovalo. Rusovláscé na Garifovi očividně záleželo. Vzhledem k tomu, jak i samotnou Vesper její vlastní reakce zastihla zcela nepřipravenou, jí na něm nejspíš záleželo mnohem víc, než si připouštěla. Arualu to vyděsilo skoro stejně jako vidět Gara přikovaného ke Zdi nářků.

Nedokázala říct, jak by se zachovala, kdyby tam viděla zmrzačeného Sidiona odsouzeného k smrti. Jen z té představy se jí udělalo zle.

Jenže Vesper byla nevypočitatelná, nedalo se odhadnout, co udělá. A pokud se svou pomstychtivou povahou ztratí přičetnost, pak... *Svatí s námi a zlé pryč*, přezehnila se Aruala v duchu.

Vesper mělce, zrychleně dýchala a kývala se dopředu a dozadu. V nitru se jí odehrávala hotová bouře, její mysl křičela.

Je to moje vina!

Vždycky se všechno špatné stane kvůli mně!

Merena kvůli mně udal jeho nejlepší přítel.

Přála jsem si pomstu na druhé kohortě a teď je většina z nich mrtvých...

Přála jsem si pomstít se Garifovi a on přišel o svoje křídla.

Umře! Kvůli mně!

Přináším všem kolem jenom zkažku a zmar...

Její myšlenky v proudu sebedmrškačství zabloudily daleko do minulosti.

Otec pil proto, že byl zklamaný ze mě a z mé matky. A kvůli tomu máma umřela... Kvůli mně...

Přívál nechtěných vzpomínek se nedal zastavit.

Aruala jí jemně sáhla na loket.

„Nesahej na mě!“ zakřičela Vesper. „Přináším všem jenom zkažku a zmar...“

Tilia s Arualou se na sebe ustaraně podívaly.

„Přála jsem si to a ono se to stalo,“ zašeptala Vesper skrze vzlyky.

Jenže už to nechci! Slyšíš? dožadovala se v duchu kohokoliv, kdo by ji mohl vyslechnout. Jenže bohové, k nimž se dřív lidé modlili, byli mrtví nebo ztročení. Nikdo už pro nikoho nemohl dělat zázraky za něco tak nepatrného, jako je střípek duše. *Už to nechci. Nechci všem kolem sebe ubližovat. Nechci, aby Garif kvůli mně umřel...*

Něco v jejím nitru se pohnulo a její vlastní hlas — ten, který používala, když chtěla ostatní rozčítit nebo odehnat — pronesl se vši vážností do změti vyděšených myšlenek: *Tak se přestaň chovat jako hysterická kráva a něco s tím udělej!*

V tu chvíli se Vesper přestala kývat a její mozek se konečně znovu rozeběhl. Dech se zklidnil a slzy přestaly téct. Popotáhla a utřela si

nos hřbetem ruky. Podívala se zpříma na Arualu a ta sebou pod jejím pohledem trhla.

Pánovitě, tak, že jí nikdo nemohl nic odmítnout, Vesper oznámila: „Potřebuju mluvit se Sidionem.“

Láska. Svět. Bouře.

Válka. Svět. Bouře.

Sionaře trvalo, než pochopila, co se jí karty snaží říct. Nechybělo mnoho a mohla to také pochopit pozdě. Tenhle výklad totiž překombinovala. Snažila se v něm hledat hlubší významy, které tam nebyly. Tentokrát hovořila magie jejího balíčku velice přímočaře a bohyně lásky to v návalu vlastních emocí téměř přehlédla.

Jakmile Arumiel vešel do bývalých Garifových pokojů, které po příletu zabral, Sionara nasadila masku utrápené ženy. V posledních dnech zjistila, že to na něj platí víc než vzdor. Smutek a žal nemusela předstírat natolik, jak si původně myslela — staly se už jejími stálými průvodci. Celou záležitost jí to usnadňovalo. Viděla, že Arumiela trápí mnoho věcí, a postupně k tomu přihazovala ještě další výčitky svědomí.

Spasitel si sedl na židli a s prázdným výrazem hleděl před sebe. Na bělostném rouchu měl několik rudých kapek.

„Takže jsi to udělal?“ zeptala se ho Sionara tiše.

Přikývl.

„Byla to chyba.“

„Já vím,“ hlesl rezignovaně.

Sionara nedokázala pochopit, proč to v takovém případě Arumiel udělal, proč to nezařídil jinak. Jak hluboko sahalo jeho šílenství? Věděla, že k jeho nynějšímu rozpoložení sama přispěla. *A ještě přispěju...*

„Are,“ oslovila ho šeptem, „tenhle svět skončí.“

Spasitel znovu mechanicky přikývl.

„Magie je už teď skoro nezvladatelná. Na Leru není dostatek bohů, aby ji udrželi, a už nikdy jich tu nebude potřebné množství.“

„Já vím.“

Démonka vstala, přešla k němu a sedla si mu k nohám.

„Nech mě jít,“ zašeptala a dala si záležet na tom, aby zněla naléhavě, v perfektně vyvážené míře s žalem. „Už mi tu nic nezbyvá, a jestli se všechno obrátí v prach... Chci poslední chvíle prožít svobodná.“

Arumiel se na ni upřeně díval a ona sledovala jeho vnitřní boj.

„Nemůžu.“

Sionara si před něj klekla. Sledovala, jak se jeho vůle láme, když ji viděl takhle poníženu. „Prosím... Odpřísáhnu, že se nebudu plést do tvých záležitostí. Chci prostě jen dožít někde v klidu, pryč od toho všeho.“

„Nejde to, Si.“

Pomalu si stoupala, dlaněmi mu u toho přejížděla po stehnech — bylo jí jasné, co to s ním dělá. Pak si mu sedla na klín a její ruce pokračovaly výš, po Arumielově hrudi. Cítila, jak mu zběsile tluče srdce, jak se mu zrychluje dech.

„Udělám cokoli, co si budeš přát,“ zavrňela a rozechvěle na něj hleděla zpoza závoje řas. *Dotáhni to do konce*, nabádala se v duchu. *A nepožvracej se u tobo*. Vzhlédla k němu a nabídla mu své rty. Věděla, že Arumiel je přesně ten typ ubožáka, který dané situace využije, i když ví, že to Sionara dělá jen proto, aby dosáhla svého.

Nemýlila se. Arumiel neodolal pohledu do její usoužené tváře. Neodolal jejímu výrazu raněné laně. Přitiskl své rty na její a pevně ji objal. Bez větší námahy se zvedl i s démonkou v náruči a odnesl ji k posteli. Sionara ho nepřestávala líbat, ačkoliv se jí u toho do krku hrnula žluč.

Předstírat vášně bohyni lásky nebylo cizí, ale nepřeháněla to, protože by to ztratilo na věrohodnosti — ani Arumiel nebyl takový blázen, aby uvěřil tomu, že po něm tak moc touží. Věděl, že se ho Sionara jen snaží využít. Ale trocha povzbuzení neškodila — dávalo mu to lepší pocit a o to šlo.

Nakonec ale ani on nedokázal déle oddalovat nevyhnutelné. Po několika blažených chvilkách, kdy ležel s obličejem zabořeným do démončiných hebkých vlasů, se z ní zvedl a v rozpacích se posadil na kraj postele. Dostavila se lítost. A palčivý pocit v hrudi, jelikož věděl, že musí Sionara odepřít její přání. Nedokázal se dívat na její obnažené tělo, které se ještě před pár okamžiky pohybovalo v souladu s tím jeho. Patřila mu, aspoň na chvíli. Ale zároveň věděl, že nikdy nebude jeho. Ne doopravdy.

Začal se oblékat a podle zvuků za svými zády hádal, že Sionara dělá totéž. Rychle si přepásal roucho a pak na ni pohlédl.

„Nemůžu ti dát, co po mně žádáš.“

Sionara k němu nevěřícíně vzhlédla.

„Nejde to. Nemůžu tě pustit.“

„Ty...“ Tvář se jí zkroutila vztekem.

„Pochop mě...“

Jeho směrem vylétla bota, ale netrefila ho. Arumiel na Sionaru zůstal zaskočeně hledět.

„Vypadni odsud!“

Spasitel udělal dva kroky směrem ke dveřím. „Řeknu strážím, aby tě nechali volně se pohybovat po městě. Víc pro tebe nemůžu udělat.“

„Řekla jsem, abys vypadl!“ zakřičela na něj bohyně a hodila po něm i druhou botu. Všiml si na její tváři slz. Už to nevydržel a zbaběle utekl. Ani mu v tu chvíli nedošlo, že se nechal vyhodit z vlastního pokoje.

Když si byla Sionara jistá, že se bělokřídlý nevrátí, otřela si slzy do rukávu a spokojeně se protáhla. Tohle vyšlo lépe, než čekala. Od začátku věděla, že ji Arumiel nepustí — ani to nebylo jejím cílem. Vznesla tak nesmyslné přání, že ho Ar nemohl vyslyšet. Doufala ale, že by jí mohl poskytnout něco, o čem by se domníval, že bude dostatečným kompromisem. Dalo mu to pocit, že má navrch, ale přitom je velkorysý. Ve výsledku bylo jednoduché s ním manipulovat.

Sionara si došla pro boty a usadila se u stolu s kartami. Počká do večera a pak vyrazí do ulic obhlédnout své nové pole působnosti. Bouři najde snadno. Bude-li jí štěstěna nakloněna, najde brzy i válku ze svého výkladu. A pak se dají do práce.

Corvus pomohl Lucianě posadit se na zem — ruku stále nespouštěla ze svého břicha. Zatímco dívka se tvářila zaskočeně a nevěřičně, černokřídly se přistihl, že se usmívá.

„To přece není možné,“ hlesla Luciana.

„No, vzhledem k tomu, co bylo náplní našich večerů — a často i dní —, jsme to nejspíš mohli čekat.“

Nekromejka zavrtěla hlavou. „Beru... beru bylinky,“ zašeptala.

Corvus pochopil, kam tím míří. Přistihl se, že ho nečekaně rozladilo vědomí, že s ním Luciana nechtěla mít děti.

Jako by věděla, na co myslí, pokusila se mu to vysvětlit. „Bylo to jen dočasné, než se věci usadí, než budeme v bezpečí.“ Pak se jí zatřpytily oči a její tvář na okamžik pozbyla jakéhokoliv výrazu — jako by se zahleděla do míst, které mohla vidět jen ona. „Moje tělo na ty bylinky nereagovalo.“

Postupně jí to začalo docházet: „Jsem bohyně života... Na tohle mě Arumiel celou dobu chtěl — abych mu rodila děti. Abych mu rodila čistokrevné bohy.“ Z toho vědomí se jí znovu obrátil žaludek.

Při představě, že by Arumiel Lucianu ztročil podobným způsobem, se i Corvus málem pozvracel. Byla jeho. A nikdo se jí už v životě nedotkne, pokud si to ona sama nebude přát.

„Co budu dělat...?“

„Co budeme dělat,“ opravil ji Corvus. „Prostě půjdeme dál. Půjdeme pomaleji, budeme častěji zastavovat. Určitě tu žije nějaká zvěř — začnu lovit, trochu kontaminace magií nám neublíží. Sice jsem už vyšel ze cviku, ale to se jen tak nezapomíná. A až dojdeme k ruinám, o nichž pořád básní sacerdotesti, usadíme se a vymyslíme, co dál.“

„Jsem tak neschopná,“ vzlykla Luciana. „Pořád mě musíš zachraňovat, a když se věci začnou konečně obracet k lepšímu, se o mě zase musíš starat, protože otěhotním.“

Corvus ji objal. „Nevím, co tě učili, ale na to, aby žena otěhotněla, musejí být dva.“

Luciana se zasmála.

„Je to malý zázrak.“

„Já vím, zrození je vždycky zázrak,“ popotáhla tiše.

Corvus se od ní na okamžik odtáhl a přiměl ji podívat se mu do tváře. „Myslím, že význam toho slova podceňuješ. Čistokrevní bohové se nerodí jen tak, Luc. Sionara žila se Serpinem několik staletí a nezplodili jediné dítě.“

To zjištění Lucianu zaskočilo — ona s Corvem spala něco přes dva týdny, a už byla v jiném stavu. Nenapadlo ji, že je pro bohy tak obtížné počít dítě. Vysvětlovalo to ale Arumielovu posedlost neustále lidi a demony křížit ve snaze rozšířit jejich řady. Zároveň ji něco napadlo. Zastyděla se za tu myšlenku hned, jak ji vyslovila, ale nedokázala si pomoci.

„Nechci celý život jenom rodit děti.“

Corvus na ni překvapeně pohlédl.

„Vím, že dítě je důvod k radosti — a já mám radost!“ dodala, protože to byla pravda. Někde v okolí srdce jí skutečně rašil sílící pocit, který se nedal zaměnit s ničím jiným. „Ale nechci prostě jen rodit jedno dítě za druhým.“

K jejímu překvapení se černokřídlý rozesmál. „Myslím, že nebudeš muset.“

„Ty... ty už se mnou nechceš spát?“ zajíkla se.

Corvus ji políbil. „To jsem přece neřekl, Luc,“ odušil vládně. „Ale jsi bohyně života. Myslím, že když svému tělu dáš na vědomí, že ti jeden prcek na pár let stačí, poslechne tě.“

Luciana se na něj udiveně podívala. „Na pár let? Copak ty... bys chtěl další?“

„Klidně desítky, když to tak budeš chtít i ty.“

„Tak to ne!“ zrozila se, ale Corvus se jen zasmál: „Klid, budeme na to mít celá staletí.“

Až v tu chvíli jí to všechno začalo plně docházet.

Je věkem nesmrtná, stejně jako muž, s nímž se rozhodla strávit věčnost.

Čekají spolu dítě — a Corvovi to nevádí. Naopak se tváří, že ho to těší.

Jsou dospělí, svobodní a cestují do míst, kde budou v bezpečí tak, jak jen to za současných okolností na Leru jde.

Úzkost, která ji až doteď stravovala a nedovolovala radosti propuknout naplno, se konečně začala rozplývat. Přitulila se ke Corvovi a nechala si tělem proudit ten nový pocit blaženosti.

Sidion stál ve tmě slabě narušované pouze modravými lampami veřejného osvětlení. Sledoval Garifá visícího na Zdi nářků — z těla mu trčely už tři zdobené tyče. Pozoroval jeho uřezaná křídla na zemi a v jeho nitru se odehrával boj bez jasného vítěze.

Byl rád, že Garif žije.

Zároveň na něj ale měl i vztek.

Smířil se s tím, že byl bouřný ochotný zemřít pro to, aby byla Vesper v bezpečí. Že se chtěl nechat roztrhat Rudou letkou. A navzdory vší pravděpodobnosti přežil. Měl možnost žít i dál, ale on ji zahodil.

Když Arumiel Sidiona povýšil na rangatira ubohých zbytků bývalé druhé kohorty, řekl mu o — Sidion předpokládal, že značně poupraveném — rozhovoru, který vedl s Garifem Ungaarem. Neopomněl zdůraznit, že dal bouřnému šanci znovu mu přísahat a stát v čele celého vojska, ale Garif odmítl. Tomu Sidion věřil. Důvody mu sice spasitel nesdělil, ale rudokřídlý si je dokázal představit docela dobře.

A právě proto měl vztek. Garif mohl znovu přísahat a mohli dál pokračovat ve svých plánech. Ba co víc, nemusel se vůbec přiznávat

k tomu, že se mu podařilo zlomit přísahu, mohl si hrát na věrného patolízala a ve vhodný okamžik Arumielovi bodnout nůž do zad — doslovně. Všechno by se tím vyřešilo.

Ale ne, Garif musel být hrdý až do samého konce.

Jistě, Sidion si nedokázal představit, jaké to muselo být, když mu uřezali křídla. Ale ta bohyně života, co ji pronásledovali, se s tím také vyrovnala. Proč by to jednoho dne nemohl dokázat i Garif? Jenže to prostě nebyl jeho styl.

Mladý bůh války věděl, že by se měl od stravujícího vzteku oprostít — jeho přítel mu právě umíral před očima! —, ale nedokázal to. Ne zcela.

„Umírat pro lásku je vznešené,“ ozval se za ním ženský hlas.

„On neumírá pro lásku, ale pro svou pýchu,“ odsekl Sidion podrážděně. Pak se otočil a uviděl, jak k němu míří vysoká tmavovláska. Ani chabě osvětlená noc nedokázala zakrýt, že pochází z okolí Hiramota. Jakmile vstoupila do kruhu modravého světla, všiml si démon stříbřitého obojku na jejím krku a sytě růžových očí. Okamžitě mu došlo, koho má před sebou.

„Má paní,“ naznačil jí lehce úklonu hlavou. Nevěděl, jak se má v takovém případě chovat.

Sionara se usmála. „Podobné formálnosti nejsou na místě, mladíku.“ Stoupla si vedle něj a společně sledovali Garifa.

„Jak je na tom?“ zeptala se Sionara tiše.

Démon pohlédl na kaluže krve pod Garovým nohama. „Nevydrží až do konce,“ pronesl šeptem. „Měl v sobě sice dost duší, ale vydrží nanejvýš dalších pět dní. Víc ne. A je to dobře,“ dodal ponuře.

Oba věděli, že Arumiel demony popravoval exemplárně za pomoci takzvaných Dvanácti ran. Příkoval je ke zdi a den za dnem jim vrážel do těl rituálně zdobené tyče z vysloužilých bleskosvodů. Magie i duše v démonské krvi jejich zranění částečně uzavíraly, ale nedokázaly to plně. Odsouzenci se postupně vyčerpávali, až nakonec zemřeli na prachobyčejné vykrvácení. Byli na tom vlastně podobně jako svého času drak uvězněný v Amabel. S tím rozdílem,

že v sobě neměli tisíce a tisíce duší, které by je udržely při životě po celé dekády. Naštěstí. Pokud někdo náhodou přežil oněch Dvanáct ran, následovaly velice nepěkné věci. Počínaje vyříznutím jazyka, přes kastraci až k vydloubnutým očím. Ale dlouhé roky nikdo nepřežil tak dlouho, aby bylo nutné k tomu přikročit. Sidion doufal, že to nedokáže — pro své vlastní dobro — ani Garif.

„Tak to abychom si pospíšili,“ vytrhla ho Sionara z chmurných úvah.

„Prosím?“

Bohyně mu podala čtyři karty a rudokřídly se na ně v mdlém světě zahleděl.

Láska. Svět. Bouře. Válka.

„Chvilí trvalo, než jsem na ten výklad přišla. A tři dny zabralo, než jsem tě našla.“

„Co tím myslíte?“

„To, co říkám. Musíme ho zachránit.“

Sidion smutně zakroutil hlavou. „Věřte mi, nic si v tuhle chvíli nepřeju víc. Ale nejde to — Arumiel nám to pro jistotu zakázal skrze přísahy.“

Sionara si ho zkoumavě změřila. „Tak proč se to na tobě nijak neprojevuje?“

Až v tu chvíli si démon uvědomil, že cítí jen slabé šimrání, jinak o sobě přísaha nedávala vědět. Vyhrnul si rukávy, aby se přesvědčil.

„Ta krev,“ došlo mu po chvíli. Jistě! Garif mu přece dal krev, kterou mu darovala bohyně života. Bylo v ní tolik duší, aby ho uzdravila, a zjevně mu jich ještě zbylo dost na to, aby dokázaly potlačit Arumielovy příkazy — aspoň zatím.

Žilami se mu rozlila naděje, jakou si nedovolil cítit od toho večera, kdy se Garif rozhodl zabít Akawaru. Bezděčně zavrčel.

Bohyně se na něj podívala s novým zájmem — znala podobný hrdební zvuk velice dobře. Prohlédla si mladého boha války od hlavy k patě. Ano, s přimhouřenýma očima by se na něm daly nalézt nějaké západní rysy.

„Podej mi ruku,“ přikázala. Než stačil Sidion pořádně zareagovat, chytila ho za zápěstí, špičkou drápu ho bodla do dlaně a slízla kapku krve, která jí na něm ulpěla.

Tak je to pravda! Dračích bohů na Leru nikdy nebylo mnoho, ale pokud věděla, teď kromě ní zůstal už jen jeden. Přesto si potřebovala být jistá. Vědomí, že před ní stojí Serpinův vnuk nebo pravnuk — jeho rysy byly už příliš namíchané na to, aby byl drak jeho otcem —, v ní sice zanechalo hořkou pachutí závisti a pocitu zrady, ale věděla, že rychle odezní a ona tuhle informaci dokáže využít ve svůj prospěch.

Poklepala si zamyšleně drápem o zuby. „To je dobré. Dokonce moc dobré.“

Sidion neměl tušení, o čem mluví, ale vzhledem k jejímu dravčímu úsměvu se raději neptal. Sám v duchu kroutil hlavou nad tím, jak rychle Sionaře uvěřil, že je ochotná jim pomoci. Připadal si jako tonoucí, co se chytá každého stébla, ale něco mu říkalo, že ze všech bohů, co jich na Leru zbylo, si jich jen málo přeje spasitelovu smrt víc než Serpinova manželka.

„Pokud osvobodíme Gara,“ pronesl polohlasně, „musíme odsud odejít všichni — všichni přeživší druhé kohorty a jejich rodiny. Jinak je Arumiel povraždí.“

Sionara přikývla.

„Ale k tomu budeme potřebovat, abyste zrušila naši přísahu,“ podotkl.

„S tímhle to půjde jen těžko,“ poklepala si na obojek na krku.

Rudokřídlý se na ni šibalsky usmál. „V tom případě je dobře, že znám někoho, kdo to skvěle umí s kovem.“

Kapitola druhá

Gindžiro se utábořil se svými muži na půl dne cesty od Kajlaaru, jak jim bylo doporučeno. Vesnice, do níž je zavedl kajlaarský sgaoleus, byla skutečně dobře zásobena a zabezpečena, jak inkvizitor slíbil. Z toho důvodu se Gindžiro rozhodl dopřát svým vojákům po dlouhém, namáhavém pochodu den na zotavenou.

Vzhledem k tomu, že cesty mezi oblastními městy byly udržované, si to mohl dovolit — jejich následný postup už bude mnohem rychlejší. A také se nemusel bát Arumielovy rychlé odplaty. Podle zpráv, které mu přišly, byl totiž spasitel na cestě do Highgaardu. Nemluvě o tom, že během podezřelého přepadení východně odsud přišel o drtivou většinu svých démonů. Něco Gindžirovi říkalo, že přepadení druhé kohorty a následná smrt Bojgaara a Vladiskovského nebude pouhá náhoda.

Idioti! nadával jim v duchu. *Vzali věci do vlastních rukou a všechno posrali.*

Pravda, kajlaarští ho sice nechali projít přes své území, ale otázkou bylo, do jaké míry za to mohla jejich současná indispozice, když volili nového nejvyššího inkvizitora, a do jaké míry to mohl přičítat jejich loajalitě a víře v jeho plán. Nedělal si iluze, že by oba nově zvolení vládcí oblastních měst ihned souhlasili s jeho záměry — předpokládal, že si budou chtít nejdřív dostatečně upevnit moc. Nemohl tak počítat s pomocí dvou největších konglomerátů, které měl doposud k ruce.

Žádné pušky z Vladiskova.

Žádní vojáci z Kajlaaru.

Ale také žádní démoni.

Jen z toho důvodu se zatím nerozhodl obrátit na ústup. Problém, který smrt dalších bohů způsobila, bude řešit až potom. Hezky jedno po druhém. Teď se musí soustředit na dobytí Arameje. Všechno ostatní počká.

Po odpočinku se hiramotské vojsko vydalo znovu na pochod k hlavnímu městu. Na dlážděných cestách jim všichni uhybali a nechávali je projít. Při pohledu na jejich obstarožní destičkové zbroje nebylo pochyb, o koho jde. Nikdo si je nemohl splést s obchodní karavanou a při jejich množství ani s diplomatickou výpravou.

Možná za klidný průchod zčásti mohl i kůň, na jehož hřbetě Gindžiro jel v čele průvodu. Žádný modiker: žádné nepřírozené barvy a chybějící — či snad přebývající — části těla. Čistokrevný kaštanový hřebec, z jehož lesklé srsti přecházel zrak. Zvíře, na něž všichni kolemjdoucí hleděli s úžasem — jako by snad nikdy nic podobného neviděli. A možná že skutečně neviděli. Arumiel v Arameji nepovoloval ani modikery, kteří by lidem usnadnili práci — s výjimkou okřídlených poslíčků —, i když je nezakazoval v okolí oblastních měst. Na to si byl až příliš dobře vědom jejich užitečnosti. Své vlastní město chtěl ovšem dokonalé, bez sebemenší poskvrny. A čistokrevná zvířata byla drahá, ani velký spasitel si nemohl brát všechno, co chtěl. Zvířata se tak stala luxusem, který si Arumiel nedopřával. Proto zdejší obyvatelé za celý svůj život nejspíš mnoho nezmutovaných jedinců neviděli.

Gindžiro by se mohl cítit povýšeně. Ukázat místním sedlákům a sadařům, jak vysoko nad nimi stojí. Přezíravě si je měřit a nevěnovat jim žádnou pozornost. Místo toho jim přátelsky pokývl, když mu naznačili úklonu hlavou. Doma by sice bylo podobné gesto jako projev úcty někomu jeho postavení hrubě nedostačující, ale tady to nechával být.

Nedovoloval svým mužům brát si zásoby — ani ženy, když na to přišlo —, jak chtěli. Vždycky za všechno zaplatil poctivou cenu. Jeho

pokladnice tím utrpí, to jistě, ale potřeboval si zdejší lid naklonit. I když se od nich Hiramoto nacházelo jen dva týdny cesty, pro většinu Leřanů to byla v současnosti nepředstavitelná vzdálenost, takže pro ně Gindžiro i jeho muži byli cizáci. Brzy jim chtěl vládnout, potřeboval je mít na své straně. A tohle se zdálo jako dobrý začátek.

Ať už to byl údiv, pochybná úcta nebo strach, nikdo jim nedělal problémy. A také mlčeli — nikdo jim neřekl nic o hlavním městě, ale zároveň to vypadalo, že nikdo ani neupozornil posádku v Highgaardu. Jako by snad místní věděli, že úcty, které jde Gindžiro vyrovnat, bude platit pouze Arumiel a oni zůstanou ušetřeni, pokud se do toho nebudou míchat.

Den za dnem byli stále blíž Arameji a Gindžiro pociťoval narůstající vzrušení. A také jistou nedůvěrou — podle všeho se spasitel stále nacházel v Highgaardu, kde se rozhodl exemplárně popravít Gari-fa Ungaara — šeptanda si našla cestu. Inkvizitorovi bylo bouřného líto — čistě proto, že s ním měl do budoucna vlastní plány.

Z hlavního města však žádné zprávy nepřicházely, a ani jeho zvědové zatím nic nehlásili, což bylo znepokojující. Popravdě, i kdyby nějaké zprávy o současném stavu přišly, Gindžiro by jim nejspíš stejně nevěřil.

Okna v Urisově pokoji se rozlétla v záplavě střeptů a pak se celá radniční věž otrásla v základech. Písař zahlédl kus šupinatého těla a okamžitě pochopil, co se stalo: Serpin dodržel svůj slib a přišel si pro Arumiela. Než však stačil zareagovat, drak znovu zařval. Uris stál příliš blízko. Zalehlo mu z toho jedno ucho. *Ne, nezalehlo*, opravil se, když ucítil, jak ho cosi lechtá na krku a na prstech mu ulpěla čerstvá krev.

Radnice skřípěla a zvuk namáhaného kamene byl stejně nepříjemný jako křik lidí a řev rozzuřeného boha venku na náměstí.